Sosyalist

KURUCUSU: Dr. HİKMET KIVILCIMLI
SAYI: 55 7 MART 1978 SALI FİATI: 300 Krş.

DÜŞÜNCE VE DAVRANIŞ BİRBİRİNDEN AYRILMAZ!

Saldırıların arkasında hakim sınıfın faşizm özlemi yatmaktadır

Hükümet hâlâ anarşinin kaynağına teşhis araya dursun, faşist mihraklar, her geçen gün, bir önceki günden daha azgın, daha kanlı saldırıyorlar.

Hükümetin başı «telkin tedavisi, ilâç tedavisi yapacağız» diye dursun. Faşist güçler çoktan ameliyata başladılar.

Meclis Başkanının kurşunlanma

(Devamı 3. Sayfada)

CHP'NİN HALKA İHANETİ BELGELENDİ
ORTALAMA % 32,5 ORANINDA YAPILAN «RESMİ KALPAZANLIK»LA CEBİMİZDEKİ 15 LİRANIN 5 LİRASI DAHA ÇALINDI

CHP'NİN HALK'A İHANETİ BELGELENDİ

Paramızın değeri bir kez daha düşürüldü. Ortalama % 32,5 oranında yapılan «resmi kalpazanlık»la cebimizdeki 15 liranın 5 lirası daha çalındı. Artık eskiden 100 liraya aldığımız bir malı şimdi 132,5 TL. ödeyerek almak zorunda kalacağız. 288 milyar TL. olan dış borçlarımız da devalüasyon neticesi 87 milyar artarak 375 milyar TL.ye fırladı. Halkımızın rızkından çalınan bu paralar ise uluslararası finans-kapitale haraç olarak sunuluyor.

İŞLENEN EKONOMİ CİNAYETİ HALKA İHANETİN BELGESİDİR. YAPILAN PARA KALPLAŞTIRILMASI İĞNEDEN İPLİĞE BÜTÜN MALLARA ZAM FURYASINI GETİRECEKTİR.

İşlenen ekonomi cinayeti halka ihanetin belgesidir. Yapılan para kalplaştırılması iğneden ipliğe bütün mallara zam furyasını getirecektir. İktidar sözcüleri ne denli «fiyat artışları için tedbirler alacağız» demagojisini yutturmaya çalışırlarsa çalışsınlar, devalüasyon kaçınılmaz sonucunu doğuracaktır. Yani, zamlar halkımız için daha fazla açlık, daha fazla yoksulluk, daha fazla zulüm demektir. Hayat pahalılığı işsizliği azgınlaştıracak, kanserleştirecektir.

NEDEN DEVALÜASYON YAPILIR?

Bizde ikide bir yapılan «para kalplaştırmasının» nedeni üretim temelinin sakatlığında yatar. Türkiye'de ağır sanayi temelinde modern bir üretim söz konusu değildir. Bir avuç asalak parababasının büyük ithalât vurgunları, her yıl milyonlarca değer kaybına yol açmaktadır. Yabancı sermayeye bağımlı montajcılık biçiminde gelişen çarpık sanayileşme, lüks tüketim maddelerinin üretimine yönelik fuzuli yatırımlar ekonomik dengesizliğimizi doğuruyor. Böyle bir çarpık üretim temeline dayalı paramızın istikrarlılığı ise bir türlü sağlanamaz. Çünkü paranın sağlamlığı üretim temelinin sağlamlığına, üretimle orantılı bir para miktarının dolaşıma sürülmesiyle gerçekleşir. Biz de Finans - Kapital, Tefeci - Bezirgân vurguncularının aşırı sömürüsünün devlete yüklediği hadsiz, hesapsız masraflar, kalp para basılarak sağlanır. Bu ise para değerini düşürür, devalüasyon kaçınılmaz olur.

Bir kaç zavallı, kalp para basıp sahtekârlık yapsın, kalpazanlık suçundan hemen yaka paça mahkûm edilir. Türk parasını «devalüe» etmekte bir kalpazanlıktır. Milyarlarca kalp para basmaktır. Neden bu «resmî kalpazanlar» enselenemez? Çünkü silâh ellerinde, Devlet ellerinde, dağınık ve örgütsüz halkı zılgıtla yıldırabilmekteler.

CUMHURİYET TARİHİNDE YAPILAN DEVALÜASYONLAR VE NETİCELERİ

Son yapılan para kalplaştırması tarihimizde yapılan dördüncü büyük devalüasyondur. Bundan önce her 12 yılda bir periyodik olarak yapılan kalplaştırmalar üç politik yıkılışı getirmiştir. Kısaca değinelim.

Birinci kalpazanlık 1946 yılında CHP eliyle yapıldı. Ardından CHP'nin ortalığı zılgıtla yıldırı sonucu, Recep Peker kabinesi paldır küldür tekerlendi.

İkinci büyük kalpazanlık tam 12 yıl sonra 1958'de, DP eliyle gerçekleştirildi. 27 Mayıs bu «resmi kalpazanlığı» sille tokat Yassıada'ya gönderdi.

Bu ikinci büyük kalpazanlıktan sonra yine 12 yıl geçmişti ki, 1970 yılında Demirel hükümeti tarafından Türk parasının değeri üçüncü kez alaşağı edildi. Ardından 12 Mart muhtırası, ilahların (parababaların) yeni kurbanı Demirel hükümetini iktidardan devirdi.

Parababası çiftliğinin kurbanlarının kimisi cehenneme gönderildi (Menderes), kimi damızlığa çekildi (Demirel). Ama netice olarak her seferinde parababalarının sömürü ve talan günahlarının üstü örtüldü.

İlahların yeni seçtiği kurban Ecevit'tir. Ecevit parababalarının bu intihar kararına boylu boyunca uzandı. CHP genel sekreteri istediği kadar «Devalüasyon yapan hükü

(Devamı 3. Sayfada)

reform yutturmacası

HÜKÜMETİN SAHTE VAATLERİ İŞÇİ SINIFININ VE HALKIN DEVRİMCİ MÜCADELESİNİ YATIŞTIRMAYI, KİTLELERDEKİ DEVRİM BİLİNCİNİ VE DEVRİM RUHUNU SÖNDÜRMEYİ AMAÇLAMAKTADIR.

1971 buhranında Demirel hükümetini deviren «12 Mart Muhtırası» memleketi uçurumun kenarına getirenlerin Parlamento ve o güne kadar icraat yapan hükümetler olduğunu tesbit etmiş ve reformların derhal gerçekleştirilmesini emretmişti. O saatte bütün finans - kapital dünyası, reformcu kesilmiş «demokratik - parlamenter» finans - kapital, tefeci - bezirgân düzenini korumak için muhtırayla birlikte eski hükümetlere ve siyasî partilere veryansın etmişti. Onlar için asıl olan muhtırayı veren askerlerin başının bağlanması ve finans - kapital rotasına sokulması idi. Bu iş orduda ki devrimci askerlerin tasfiye edilmesiyle kısa zamanda başarıldı. Ve arkadan gelen asker - sivil karışımı hükümetler «Reformları yapma» maskesi altında, işçilerin - gençlerin - aydınların - köylülerin ekmeğini ve hürriyetini elinden aldı. Devrimcileri ve demokratları kışlaların zindanlarına doldurdu. 1971 buhranından finans - kapital bu şekilde sıyrılmasını bildi.

Ne var ki, Türkiye ekonomisi finans - kapital ve tefeci - bezirgânlığın aşırı vurgunu yüzünden nefes alamıyor ve her iki günde bir en derin buhranlara düşüyor. Türkiye'de bunalımlar müzminleşmiştir. 1977 - 1978 yıllarında «Türkiye tarihinin en ağır bunalımını» yaşamaktadır. Üç yılda, yüzlerce

(Devamı 3. Sayfada)

1 MAYIS 1978'E DOĞRU

1 MAYIS bu yıl da kitlesel olarak kutlanacak. Başta işçi sınıfımız olmak üzere tüm emekçi kitleler 1 Mayıs'ın hazırlığına başladılar.

Bu doğrultuda DİSK 1 Mayıs düzenleme komitesi oluşturdu. Bu komite çalışmaların ilk adımları olarak sosyalist parti ve demokratik kitle örgütleri ile toplantılar düzenledi.

Sosyalist Partilerle yapılan toplantıya TİP, TSİP, TEP, SDP, VP katıldılar. Bu toplantıda DİSK, çalışmaları ve önerileri hakkında bilgi verdi. Sosyalist partilerin sözcüleri de önerilerini ilettiler. Bu toplantıda genel düşünce; 1 Mayıs 1977'nin dersleri gözönünde tutularak, 1 Mayıs 1978'in kutlama hazırlıklarının kollektif bir biçimde kotarılmasıydı.

Bu toplantıda VP'nin önerileri şunlar oldu :

- 1 Mayıs 1978 ortak bir çabayla düzenlenmelidir. Bunun için;

a) Sosyalist parti ve eğilimler, demokratik kitle örgütleri temsilcileri ve DİSK ortak bir toplantı yaparak, bir temsilciler meclisi oluşturmalıdır.

b) Bu temsilciler meclisi; demokratik bir biçimde kendi içinden DİSK'den seçilen temsilcinin başkanlığında bir yürütme komitesi seçmelidir.

c) Bu yürütme komitesi yaptığı hazırlık çalışmalarından temsilciler meclisini bilgilendirmelidir.

d) Afiş tek tip olmalıdır ve ortakça yapıştırılmalıdır.

e) Genel güvenlik bu yürütme komitesince ortakça sağlanmalıdır.

f) 1 Mayıs töreninde sosyalist parti ve eğilimler kitlesel olarak değil, flamalarını açarak temsili olarak katılmalıdırlar. (Çünkü parti ve eğilimlerin kadroları bizzat sendika, dernek ve fabrikalardan gelenlerin başında bulunacaklardır.)

g) 1 Mayıs meydanında sadece DİSK Genel Başkanının konuşmasıyla yetinilmemelidir. Sosyalist parti ve eğilimler adına 1 kişi ortak bir deklarasyon okumalıdır. Ayrıca demokratik kitle örgütleri adına 1 kişi ortak bir deklarasyon okumalıdır.

h) Tören sonrası temsilciler meclisi toplanarak 1 Mayıs 1978'in değerlendirmesini ortak

(Devamı 3. Sayfada)

VATAN PARTİSİ DEVALÜASYONA, ZAMLARA KARŞI HALKI MÜCADELEYE ÇAĞIRIYOR

VATANDAŞLAR,

Binbir vaad ve «umut»la önümüze çıkan Ecevit hükümeti de sonunda Amerika'nın yolunu tuttu. Bir yolculuk Türkiye'mizin kaderini yabancıların eline veren borç illetimize yeni borçlar katmak içindir.

Osmanlı İmparatorluğunu batıran, Türkiye'mizi kıskıvrak bağlıyan borçlarımız; en son hesaplara göre 15 Milyar Dolardır. Bu Türk parası ile 405 milyar lira eder. Yakında bütçemiz de bağlandı; o da 230 milyar lira.

(Devamı 3. Sayfada)

8 Mart ve görevlerimiz

KADIN ÖRGÜTLERİ, EMEKÇİ KADINLARA ULAŞTIKLARI, ONLARIN SORUNLARINI BİLİNCE ÇIKARTIP, MÜCADELE ETTİKLERİ ORANDA EMEKÇİ KADINLAR BU ÖRGÜTLERE KATILIP, YERLERİNİ ALABİLİRLER

1905 yılının 8 Mart'ında ABD'de 129 emekçi kadın, haksızlıklara başkaldırmış, bunun üzerine de işverenler tarafından toplu olarak yok edilmişlerdir.

1910 yılında, Danimarka'da toplanan «Uluslararası Sosyalist Kadınlar Birliği»nin 2. Kongresinde, Alman kadın emekçisi Clara Zetkin tarafından; yılda bir günün «Emekçi Kadınların Kapitalizme Karşı Mücadele Günü» olarak kutlanması önerisi kabul edilmiş ve her yılın 8 Mart günü «Emekçi Kadınlar Günü» olarak ilân edilmiştir.

SINIFLI TOPLUMLARDA KADIN

Sınıflı toplumlarda kadınların ezilişi, üretim tabanından kaynaklanmaktadır. İkinci sınıf vatandaş olma da özünde sınıfsal bir olaydır.

Kadınların, daha doğrusu emekçi kadınların çifte bir sömürü altında olmalarının temeli kadının toplumsal üretim sürecinden koparılmasında ve sadece ailenin özel işlerinde görevlendirilmiş olmasında ve bunun da güçlü bir ideolojik propaganda ile takviye edilmesinde yatar.

Günümüz kapitalist toplumlarında da kadınlar, fabrika ve bürolarda çalıştıkları ölçüde toplumsal üretime katılırlar. Fakat evde harcadıkları emek de parababalarının kârlarını artırmada belirleyici bir unsurdur. Çünkü kadın, emek gücünün korunmasından ve onun yetiştirilmesinden sorumludur. Ayrıca bir de yedek işçi ordusunu sayıca artırmak durumundadır.

Kadınların emeklerini ev işine tahsis etmekle görevlendirilmeli, toplumsal üretimde ikincil planda bir yer tutmalarına yol açar. Kadınların çifte sömürü altında olması, parababalarının kadını sürekli olarak sömürülmeye hazır bir emek gücü olarak tutmalarına bağlıdır. Bu sayede kadınlar hem ev işlerini üzerlerine alıp, parababaları için çok gerekli olan emek gücünü, hem de sürekli olarak parababaları için ucuz, örgütlenmemiş bir emek kaynağı (yedek işçi ordusunu) oluştururlar. Yedek işçi ordusu çoğaldıkça, parababalarının işçi sınıfını baskı altına alma olanakları da o kadar artar ve kadınların bu durumları işçi sınıfını bölücü, örgütsüz bırakıcı bir etki yapar.

BİZDE KADIN

Kadınların bütün kapitalist ülkeler için genel olan bu durumları ülkemiz kadınları için de geçerlidir. Ancak her toplumun kendi sınıfsal yapısına göre bu durum özel anlamda belli farklılıklar gösterir.

Ülkemizde de kadının altlığının, köleliğinin kökü toplumumuzdaki üretimin geriliğinden ve çarpıklığından kaynaklanır.

Ülkemizdeki egemen sınıfların (Finans - Kapital, Tefeci - Bezirgân) orijinal özelliğinden yani mo-

(Devamı 3. Sayfada)

sosyalist yorum

12 mart üzerine

Yakın tarihimizin son açık faşizm denemesine adını veren 12 Mart'ın üzerinden yedi yıl geçti. Ordunun politikaya el koyduğu 12 Mart olayı, kısa süre içinde Finans-Kapitalin içine düştüğü ekonomik-politik bunalımdan açık faşizmle çıkma denemesi noktasına vardı. Finans-Kapital, provokasyonlar ve devrimci güçlerin gafleti ve zaafları ile Ordu, kendi eseri olan 27 Mayıs Anayasasının ve nisbi demokratik hak ve özgürlüklerin celladı durumuna getirildi. 12 Mart faşizminde Finans-Kapital Orduyu işçi sınıfının, emekçilerin, gençliğin ve ordu gençliğinin üzerine saldırttı.

12 MART'a NASIL GELİNDİ?

27 Mayıs sonrası demokratik gelişme, önce gençlik hareketlerini hızlandırdı, yığınsallaştırdı. Yine 27 Mayıs Anayasasındaki grev ve toplu-sözleşme hakları ile ortaya çıkan ve hızlanan işçi grevleri, işgalleri, direnişleri oldu. İşçi hareketleri en yüksek noktasına 15-16 Haziran 1970'te vardı. İşçi sınıfının tarihindeki en güçlü demokratik, yığınsal direniş gerçekleştirildi. Aynı ortamda, kırsal alanlarda özellikle küçük üreticilerin arasında hareketlenmeler, direniş kıvılcımları, örgütlenmeler başladı. Sözün kısası, halk yığınlarındaki hoşnutsuzluk gün geçtikçe gelişti ve yayıldı.

Tepede bir avuç tekelci-asalak soyguncu ise «Millî İrade» masalı ile parlamentarizm maskesi ile sömürü ve soygunlarını gizleme çabasında idi. Türkiye Ekonomisi bu soygun ve sömürü ile bir kez daha temelli sarsıntılara girdi 1970 Ağustosunda Türk parasının değeri % 70 dolaylarında devalüe edildi. Bu korkunç resmi kalpazanlık da parababalarını bunalımdan kurtaramadı. Çünkü Bunalımın sınıf temeli oportada, değişmeden duruyordu. 22 Aralık 1970 tarihli SOSYALİST'te «Bunalım Patlıyor» başlıklı yazıda bu sınıf temeli şöyle açıklanıyordu:

«Türkiye'de aralıksız bunalım-kriz patlamaları nedendir? Şu veya bu becerikli veya beceriksiz kişi yönetiminden değildir. Türkiye Ekonomik ve Sosyal yapısında 500 Finans-Kapitalistimiz 200 Tefeci-Bezirgânla elele vererek, 35 Milyon insanı *Ekonomi, Politika, Kültür, Bilim, Din, Felsefe* tahakkümü altında sağmal etmekle kalmıyor. Türkiye Halklarının Uluslararası Finans-Kapitale, Emperyalizme kolu, kafası, izanı, vicdanı ile teslim ediyor.» *(Dr. Hikmet Kıvılcımlı; Bunalım Patlıyor mu; Sosyalist sayı 3) Bunalımdan ya bu sınıf temeli ortadan kaldırılarak çıkılabilirdi ya da bu sınıf teymelini daha kuvvetlendirerek, oturaklaştırarak çıkılabilirdi. Halk yığınları son kerteye dek dağınık, örgütsüz oldukları için, devrimci örgütsel önderlikten yoksun oldukları için birinci çözüm olası değildi. Geriye kalıyordu ikinci yol; yani bir avuç tekelci-asalak*

(Devamı 3. Sayfada)

devrim bulutları nerelerde toplanıyor

İkinci Emperyalist Evren Savaşı'ndan, 1975'lere kadar gelen, yuvarlak hesap çeyrek yüzyıl süren dönemin en önemli olayı: Dünya sömürge sisteminin çöktüğüdür.

İkinci Dünya Savaşı öncesinde sömürgeler dünya nüfusunun üçte birini tutarken, bugün bu oran yüzde birin altına düşmüştür. Aynı şekilde, sömürge toprakları'da, yüzde 31'den, yüzde 1 veya aşağılara indi. Bu muazzam bir alt üstlüktür.

Bugün her ne kadar, Afrika'nın güney ucunda ve bazı adalarda, sömürgelikten kurtuluş savaşının son muharebeleri sürüyorsa da, belli bir dönemi tayin eden nitelik olarak, sömürgelikten kurtuluş savaşları döneminin bittiği, yeni bir dönemin eşiğine geldiğimiz söylenebilir.

Sömürgelikten kurtulmuş onlarca ülke, tekrar emperyalizminin yeni - sömürgesi oldu. İçine girdiğimiz yeni dönemde, bu yeni - sömürgelerde gerçek bağımsızlığı kazanma savaşları, diğer deyişle sosyalist devrimler belirleyici karakter taşıyacaktır.

Ancak, emperyalizmin, bu gün, yeni sömürgesi olan yeni ülkeler tek bir kategori değildirler. Bir sosyal devrime yatkınlıkları, çelişkilerinin yoğunluğu bakımından başlıca üç kategoride toplanabilirler:

Birinci kategoriye, Emperyalizmin yeni - sömürgesi olmakla birlikte özellikle petrol ihraç gelirleri yüksek olan ülkeler dahil edilebilir. Suudi Arabistan, İran, Venezüella gibi ülkeler.

İkinci kadtegoriye, emperyalizmin yeni - sömürgesi olan son derece geri, modern sınıfların çok cılız olduğu Çad, Moritanya, Kamerun, Brundi türünden ülkeler —ki çoğu Afrika'dadır— tipik örnekler olarak gösterilebilir.

Üçüncü kategoriye, modern sınıflaşmanın nisbeten uzun bir geçmişi olan, ihraç edecek değerli bir ürünü bulunmayan, ödemeler dengesi sürekli açık veren, Asya'da: Türkiye, Hindistan; Afrika'da: Mısır; Avrupa'da: Portekiz, İspanya, Yunanistan ve Amerika'da: hemen hemen tüm Latin Amerika ülkeleri örnek olarak verilebilir.

İşte, devrim bulutları özellikle üçüncü kategorideki ülkelerde toplanmaktadır. Bu ülkeler sırayla IMF'nin satırı altına yatmaktadır. Son günlerde gazetelerde yer alan havadislere bakmak yeter. Türkiye satırın altına yatmak için erken seçime gitti, Portekiz yakında gider, Yunanistan Türkiye'nin ardından bir erken seçim yaptı. Mısır'da halk sokaklara döküldü, Peru da Türkiye gibi iflas bayrağını çekmek üzere. Meksika hakeza. Bu liste uzatılabilir ve gün geçtikçe de uzayacaktır. Bu ülkeler için artık bunalımdan kurtuluşun tek yolu sosyalizm olarak dayatmaktadır. Bu ülkeler ya gittikçe sömürgeleşecekler, en kanlı faşist diktalar altında köleleştirilecekler, ya da artık sosyalizmden ayrı düşünülemeyen gerçek bağımsızlıklarını kazanacaklar.

Bu ülkeler içinde Türkiye'nin özel bir yeri vardır. Türkiye gerek içinde bulunduğu bunalımın muazzam boyutları bakımından, gerek çelişkiler çözecek unsurların gelişkinlik düzeyi ve olanakları bakımından ön sıralarda yer almaktadır.

Hindistan ve Mısır'ı göz önüne getirelim. Bu ülkeler İkinci Cihan Savaşı sonrasında ulusal kurtuluş ve yeni sömürge devrimlerini geçirdiler. Bir çeyrek yüzyıl, Tıpkı Türkiye'nin İkinci Dünya Savaşı öncesinde yaptığı gibi, devletçilik fideliğinde parababası yetiştirdiler. İyice palazlanan parababaları, yine tıpkı Türkiye'nin İkinci Dünya Savaşı sonrasında başına geldiği gibi, devletçiliğin vesayetinden kurtulup, kayıtsız şartsız egemenliklerini kurdular.

Türkiye'nin Atatürk, İnönü dönemleri, Mısır'ın Nasır, Hindistan'ın Nehru-Gandi dönemlerine benzer. Türkiye'nin DP dönemine bu ülkeler Desai ve Sedat gibilerle girdiler.

Marks'ın dediği gibi, gelişkin bir ülke, kendinden geri ülkelerin gelecekteki durumlarını gösterir. Türkiye de hiç olmazsa Tarihcil gelişim konaklarındaki benzerlikleri bakımından Hindistan - Mısır gibi ülkelerin çeyrek yüzyıl önden gitmiş bir örneğidir.

Bu çeyrek yüzyıllık fark, hem çelişkilerin derinliği, hem de çelişkileri çözecek unsurların gelişkinliği bakımından önemli farklar yaratır. Türkiye, Birinci Dünya Savaşı sonunda, yarı - sömürge bir ülke olarak Ulusal Kurtuluş Savaşının ilk örneklerinden birini, ikinci dünya savaşı sonrasında bağımsızlıklarını kazanacak sömürge ülkelere verdi.

İki Antika İmparatorluk: Çin ve Osmanlılar. İkisi de yarı - sömürge, ikisi de burjuva devrimlerini Ekim devriminin de etkisiyle Birinci Savaş sonrasında verdi. Çin sosyalizme geçerek ayrı bir örnek oluşturdu, Türkiye kapitalizmi «seçerek» döndü dolaştı bir üst düzeyde başladığı yere vardı. Şimdi Türkiye kendisi gibi yeni - sömürge ülkelere tekrar bir örnek olma göreviyle karşı karşıyadır. Tarih, Türkiye işçi ve köylülerine yeni - sömürge ülkelerde gerçek kurtuluşun yeni bir örneğini verme görevini, gerçek bağımsızlık ve demokrasiyi sağlayacak sosyalist devrimi başarma görevini koyuyor. Ya bu görevi başaracağız, ya da Alman Emperyalizmi'nin açık pazarı olacağız. Ve bu sömürge tabanının üst yapısı faşizm altında köleleşeceğiz...

Denebilir ki, bunu başaracak hiç bir umut yok! Türkiye işçi sınıfının en bilinçli kümelerini örgütlemiş güçlü bir parti yok, köylüler son derece örgütsüz, sendikalar gangsterlerin veya sosyal - demokratların elinde. Bu sübjektif şartlarda Türkiye İşçi Sınıfı ve Üretmen fakir köylü yığınları ne yapabilir?

Bütün bunlar doğrudur. Ancak gerçeğin yalnızca bir yanıdır. Bunalım döneminde, kitleler, bir günde, yirmi yılda öğrenemediklerini öğrenirler. İşte böyle anacık - babacık günlerinde en fazla gerekli olan şey, kitlelere doğru rehberlik yapabilecek küçük de olsa; bir çekirdek, bir maya, bir örgüttür. Ve bu örgüte yol gösterecek bilimsel bir teori.

TARİH, TÜRKİYE İŞÇİ VE KÖYLÜLERİNİN ÖNÜNDE YENİ - SÖMÜRGE ÜLKELERDE GERÇEK KURTULUŞUN YENİ BİR ÖRNEĞİNİ VERME GÖREVİNİ, GERÇEK BAĞIMSIZLIK VE DEMOKRASİYİ SAĞLAYACAK SOSYALİST DEVRİMİ BAŞARMA GÖREVİNİ KOYUYOR.

Türkiye işçi sınıfının tüm zaaflarına rağmen iki üstünlüğü var. Bilimsel sosyalizmin, Marks, Engels, Lenin'den sonra gelmiş geçmiş en büyük dehalarından biri olan Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın miras bıraktığı muazzam teorik üstünlük ve bu teoriyle cihazlanmış, küçük ama, çelik gibi bir parti: Vatan Partisi.

Bir bunalım döneminde, devrimci partilerin nicelikleri değil nitelikleri önem kazanır. Ancak o nitelikler çok kısa dönemlerde nicelikleri etrafında örgütlenebilir. Partiler böyle dönemlerde mayaya benzetilebilir. Bir parçacık maya, eğer şartlar uygunsa, tonlarca hamuru mayalayabilir. Küçük partiler kısa dönemlerde en geniş kitleleri örgütleyebilir.

Evet, söze başladığımız yere dönelim: Devrim bulutları üçüncü kategoride sayılan ülkeler üzerinde toplanıyor. Ve bu ülkeler içinde Türkiye şimdilik bulutların en yoğun olduğu bölgelerden biri izlenimi veriyor. Bunalım bir devrim durumuna dönüşür mü? Kimse bir şey söyleyemez. Ama dönüşürse Türkiye Proletaryası, geri ülkelere yeni bir örnek sunabilecek teorik ve örgütçü rehberliğe, dünyanın diğer ülkelerindeki işçi sınıflarından çok daha üstün olarak sahiptir. Ve eğer devrimci bir durum, Türkiye'nin benzeri ülkelerden birinde patlar ve buna rağmen bir devrim olmazsa, bu herşeyden önce o ülke proletaryasının elindeki teorik mirastan yoksun ve bihaber olması yüzünden olacaktır.

Fransız Devrim Tarihi yazarı Michelet, «Devrimden çok önce herkes devrim bekliyordu, 1789'da kimse devrim beklemez olmuştu. Mont Blanc (Alp dağlarının en yüksek tepesi) uzaktan bakınca görülür, yanına yaklaştıkça görülmez olur.» anlamında birşeyler der. Türkiye'de de 1969 - 70 lerde herkes devrim bekliyordu. 1978'e girerken kimse devrimden söz etmez oldu.

Vatan Partisi — Mücadele Tarihinden Belgeler

eyüp konuşması

(Geçen Sayıdan Devam)

Halbuki milletvekilliğini 4 sene azledemiyoruz, azledemiyoruz vatandaşlar. Yâni, Vatan Partisi şu teklifi yapıyor: Milletvekillerini dahi biz, millet, icabında, baktık ki bizim menfaatlerimizi gütmüyor, baktık ki vekâletlerimizi iyice kullanamiyor, yahut beceriksizdir: «Gel efendi buraya!» diyebilmeliyiz. Medenî milletlerde bunun yolu bulunmuştur.

Halbuki ne oluyor? 4 senede bir defa seçtik mi, verdik mi oyu: yandı! 4 sene istediği kanunu çıkarır. Seçim için 4 senede 45 gün söz hakkı.. Yahut 20 güne indirilir. Öyle oldu ya.. Partilerin halkla teması için Seçim Kanunu bıraka bıraka; 4 senede 45 gün konuşabilirsiniz vatandaşlar, demişler. İktidar partisi, çabuk seçime giriyoruz diye, 20 gün sonra yapılacak seçimi ilân ediverdi. Yâni ne oldu? 45 gün yok ki elimizde: 20 gün kaldı. 20 gün ancak temas edeceğiz.

Onu da: bugün var, yarın yok.. Hâlâ Seçim Kurulları Vatan Partisi'ne (18 kazası var İstanbul'un) İstanbul'un 18 kazasının dokuzundan fazlasının nerede toplanacak olduğunu bildirmedi. Vazifesi bunu yapmakken, bunu yapmadı. Vatandaşlar, sizinle ancak 3-5 günlük temas imkânına mazhar etti. 3-5 gün içinde ben size ne anlatabilirim? Nasılsa bugün bir fırsat geçti elimize, size 3-5 kelime ile bazı şeyler anlatıyoruz.

O hâlde, böyle mühim bir meseleye bu kadar zaman verildiğine göre, o meşhur matbuatın lânse ediyorum dediği, yâni ortaya sürp te bize kabul ettirdiği meşhur adamlara oy verin. Yarın bu adamlar gider de, yine bildiklerini okurlarsa: muhtariyeti ve ilh.. Bunlar boş lâf vatandaşlar. Bak hâkimi nasıl temin ediyor: yukarıda bir «Yüksek Hâkimler Şûrası» kuracakmış, bak, bak, bak.. Yâni, kendi seçtiği 3-5 adamı hâkimlerin başına koyacak: CHP bunu teklif ediyor. Böyle hâkim muhtariyeti olmaz, vatandaşlarım.

Hâkim nedir? Hâkim, millet nâmına icrayı kazâ eden insandır. Madem ki benim nâmıma hareket ediyor: o hâlde hâkim de benim vekilimdir. Nasıl milletvekili vekilimse, hâkim de öylece vekilimdir. Anayasa böyle koyuyor, böyle diyor. Doğrusu da budur. O hâlde ben nasıl milletvekilliğine vekâlet veriyorsam, hâkimi de kendim seçmeliyim. O zaman, bak hâkime kimse dokunabilir mi? Gelsin bakan, hâkimi atıyorum desin.. Bak, o zaman nasıl atabilir!.. Hâkimi ben seçmişim, ben atabilirim. Beğenmedim mi, yenisini yerine koyarım. İşte Vatan Partisi bu kadar basit bir usul öne südüyor.

Hayat pahalılığı ateş pahasına çıkarsa, buna çâre bulunur mu?

Yabancı memleketlerde buna çâre bulunmuştur. Bu yollardan birisi referandumdur. Referandum şudur: Vatandaşlar, bir kanun çıktı, beğenmedik. Derhal aranızdan 3 veya 4 bin kişi imzalarız. Bir refarandum kâğıdı yollarız Meclise. Madem ki bu kanun bizim işimize gelmiyor, istemiyoruz, deriz. Medenî memleketlerde demokrasi budur, referandum budur.

Biz bunu yapmazsak: istediği kanunları 4 sene çıkarır. Milletvekili dediğimiz zat da nihayet vekildir. Vekil, asîlden daha baskın çıkmamalıdır. Asîl biziz, biz beğenmediğimiz kanunu da geri çevirebilmeliyiz. Vekil nasıl bir kanun yaparsa, biz de tıpkı onun gibi, kanun imzalamak suretiyle, referandum yolu ile kanun yapmalıyız. İşte Vatan Partisi'nin koyduğu meb'usluk bu kadar basittir, sayın vatandaşlarım.

Kıyametler kopuyor: Hâkim teminatı, yok bilmem ne

Bunu zor mu zannediyorsunuz, vatandaşlarım? Binlerce yıl evvel insanlar yapmış bunu. Bugün yapması gayet basit. Bir hukukçular sendikası kurulur ve hukukçunun gıradosu ne ise orada belli olur. Ağırceza hâkimi mi lâzım? Hukukçular içinde kaç kişi bu işi görebilir? Sendika seçer, bize birkaç namzet gösterir. Biz de bakarız, eh, bu işi hepsi görebilir, ama, bunlar içinde falanca hâkim belki rüşvete kaçabilir; öbürü de belki beceriksizdir. Şunu seçiyoruz, deriz. O zaman millet bile bile hâkimini seçmiş olur. Hâkim de, Allahtan başka kimse önünde boyun eğmez.

Ama bugün hâkim öyle mi? Hâkim muhtariyetinden, hâkim teminatından bahsediyorlar. Hani, böyle bir teminat koysalar ya.. Yalnız Vatan Partisi bunu koyuyor.

(Devamı Gelecek Sayıda)

CEPHE HAKKINDA ANKET

Gazetemiz, **CEPHE** meselesi ile ilgili olarak bir Anket düzenlemektedir. İlerici, Demokrat, Sosyalist kişi ve kuruluşların, Cephe ve bununla ilgili meseleler hakkındaki görüşlerini her sayı bu sütunda yayınlayacağız.

Okuyucularımızın aşağıdaki sorulara verdikleri —1,5 daktilo sayfasını geçmeyen— cevaplarını gazetemiz adresine iletmelerini dileriz.

SOSYALİST

Sorular :

1 — Ülkemizdeki ekonomik ve politik durum hakkında görüşleriniz nelerdir?

2 — Bu genel durumun Sosyalistlere ve Demokratlara yüklediği özel görevler var mıdır? Bu görevler sizce nelerdir?

3 — Devrimci güçlerin oluşturacağı Cephe'nin örgütlenmesinde ilk adım olarak ne düşünüyorsunuz?

4 — Böyle bir Cephe'nin örgütlenmesinin ilk adımında Sosyalist Parti ve eğilimlere düşen görev sizce nedir?

5 — Vatan Partisi'nin Cephe örgütlenmesinin ilk adımı olarak "Sosyalistlerin bir Blok oluşturması" önerisi hakkında ne düşünüyorsunuz?

SELİM YALÇINER
Gazeteci

SORU : Ülkemizdeki ekonomik ve politik durum hakkında görüşleriniz nelerdir?

YANIT : Ülkemiz, kapitalizmin eşit olmayan gelişme kuralına bir de doğu niteliklerinin katılmasıyla ortaya çıkan değişik ve çarpık bir ekonomik yapıdan kurtulma çabası içindedir. Bir yandan modern sınıflar üretimi sağlarken, diğer yandan üretimle dolaysız ilişkilerde olmayan ara tabakalar yaratılan değerden büyük pay almaktadırlar. Dolayısıyla, tüm dünyayı etkileyen enflasyon ve fiyat artışları, ülkemizde buna bir de «hiç bir değer üretmeyen, üretim süreci içinde zorunlu olarak bulunmayan, ortadan kaldırıldığında hiç bir şey değişmeyen» ara tabakaların eklenmesiyle, işçi, emekçi dargelirlilerin sırtına binen çift katlı bir yük olmakta ve sömürüyü bile klasik anlamından uzaklaştıran çağdışı bir görünüm vermektedir.

SORU : Bu genel durumun sosyalistlere ve demokratlara yüklediği özel görevler var mıdır? Bu görevler sizce nelerdir?

YANIT : Bu durum; sosyalistlere, demokratlara, diğer ülkelerden çok daha değişik görevler yüklemektedir. Ancak, bu görevlerin başında, sosyalist hareketin grupçuluktan kurtulması gelmektedir ki, bu durumun değişmesi örgütsel birikimle değil, daha çok bireysel birikimle sağlanacak gibi görünmektedir. Örgütler, diğer örgütlerle aralarına koydukları sınırlar ve ayrılıklardan dönüş yapıp belirgin bir siyasal hoşgörü ortamına girmekte ülkemize özgü zorluklarla karşılaşmaktadırlar. Dolayısıyla, örgütlerin bir araya gelmesine ilişkin önerilerin fazla iyimserlikle karşılanmasına şimdilik olanak bulunmamaktadır. Örgütler ve eğilimler arasındaki farklılıklar, ancak bu örgütleri oluşturan bireylerin, «bireysel birikimlerini» tamamlama yoluna girmeleriyle ortadan kalkabilir. Bu arada, kişi, doğal ve özel çaba gösterilmesi gereken koşul ve olanakları bir araya getirerek kişisel birikimlerini sağlarken, aynı zamanda insan olmanın verdiği görevleri unutmamalı ve haksızlıklar ve daha iyi bir yaşama kavuşmada önüne çıkan engeller karşısında onuruna yaraşır bir tutum almalıdır.

SORU : Devrimci güçlerin oluşturacağı cephenin örgütlenmesinde ilk adım olarak ne düşünüyor sunuz?

YANIT : 2. soruya verdiğimiz yanıtın devamı, bu sorunun da yanıtı oluyor. İlk adım, kesin olarak, örgütlerin liderliklerinin, tabanlarını diğer örgütlerin niteliklerini hoşgörü ile karşılamalarına çalışmasıdır. Yoksa, örgütleri birbirinden ayıran ve bir bölümü suni olan ayrımlar, giderek keskinleşir ve değil cephe en küçük bir işbirliği bile gerçekleşemez.

SORU : Böyle bir cephenin örgütlenmesinin ilk adımında sosyalist parti ve eğilimlere düşen görev sizce nedir?

YANIT : Cephe kurmayı ciddi olarak düşünen parti ve eğilimlerin ilk önce kısa vadede sağlanabilecek, gerçekten elde edilebilecek somut hedef ve amaçlar için görüş birliğine varmaları gerekir. Bu hedef, ilk olarak, «demokrasiyi korumak» şeklinde özetlenebilir.

SORU : Vatan Partisi'nin cephe örgütlenmesinin ilk adımı olarak «sosyalistlerin bir BLOK oluşturması» önerisi hakkında ne düşünüyorsunuz?

YANIT : BLOK önerisi, sosyalistlerin bir araya gelmesi için şimdiye dek yapılan en gerçekçi öneridir. Blok, siyasal tarihteki anlamıyla, belirli ve önemli sorunların kısa vadede çözümü için kurulan zorunlu birliktir ve Türkiye için en tutarlı öneridir. Gerçekleşmesini dileyelim.

Partisiz eğilimler ve cephe : 4

Kurtuluş ve Cephe

Parti yolundaki eğilimlerden Kurtuluş için dergilerde yazılanlardan önce eleştirinin başında, **Sosyalist Forum** çalışmaları içindeki olumlu **pratik** yaklaşımı belirtmeliyiz. Kurtuluş, forum örgütlenmesine **kendi girişimi** ile yardım etme talebinde bulunmuş ve öneri VP ve TEP tarafından olumlu karşılanmıştır. Bu, sosyalistlerin beraber çalışmalarına çok aksak ve eksik de olsa örneklerdendir.

Kurtuluş da diğer partisiz eğilimler gibi Parti yolundadır. Ve uzun süre dergide **«Parti»** ile ilgili yazı çıkmazken 21. sayıda (Şubat) uzun, derli toplu bir yazı çıkmasını, Kurtuluş'un **biçimlenme** çabalarının belli bir seviyeye yaklaşması olarak değerlendirebiliriz. Soyut **«Parti kuralları»** bir yana, konumuz açısından Kurtuluş'un **«kimlerle Parti?»** sorusuna cevabı önemlidir. Ve Sosyalist Forum'da Kurtuluş sözcüsü bunu şöyle açıklamıştır: **«Biz Türkiye'de işçi sınıfı hareketini sosyalist hareketle kaynaştıracağız. Proletaryanın Partisini kuracağız, iddiasında olan insanlarız. Bu iddiada olan insanlar elbette ki kendilerine yakın gördükleri insanlarla daha yakın diyaloğa girmek, daha yakından ilişkilerde bulunmak isteyeceklerdir. Biz Emeğin Birliği, Devrimci Yolu, özellikle bu kesimde gördük, görüyoruz da.»**

Kurtuluş, Parti birliği içinde kendi dışında iki eğilimi daha görmektedir ve bu eğilimlerle **«daha yakından ilişkilerde bulunmak»** istemeleri de doğaldır. Demek, bu Partileşme çabası şimdi üç tane gözüken eğilimleri aynı bir potaya akıtma işine yarayabilecektir. Elbet varır mı, varmaz mı falcılığı yapmıyoruz. Ama böyle bir **yöneliş** vardır. Ve bu yöneliş Türkiye Sosyalizmde daha geniş boyutludur, sırf Kurtuluş'la kalmaz. TSİP'de **İlerleme** ve TİP'le Parti birliği önermektedir. Diğer yandan **somut** olmamakla birlikde, TEP'de tek Sosyalist Parti şiarını savunmaktadır. O zaman sosyalistler içinde başlıca iki yöneliş vardır: İkisi birbirinin içinde ve birini etkileyen bu iki yöneliş **«Partileşme»** ve **«Cephe»**, **«Blok»** örgütlenmeleridir. Bugün hareketimiz içinde ikisi bir arada gitmektedir. Böyle ikili bir gidiş içinde olan Kurtuluş'un cepheye bakışı ise şöyledir:

«Türkiye'de sınıflararası cephe bugün söz konusu değildir dedik. Yine ayrıca, anti-faşist halk cephesi söz konusu değildir dedik. Biz bugün olumlu bir başlangıç olmak üzere herkesle ilkelerde anlaşdığımız takdirde birlikde davranırız» (Sosyalist Forum Konuşması)

Bu bakış açısı Kurtuluş'dan öteye, Partileşme yolunda olan eğilimlere ve Parti Birliği arayan Partilere de genişletilebilir.

Kendi mantıkları açısından haklıdırlar. Çünkü kendileri bir ideolojik zemine ve bunun sonucu pratik örgüt biçimine varamayan bu eğilimler ortada sınıflar ittifakı göremeyeceklerdir. Çünkü teorik planda olsun sınıflar ittifakı görebilmek için kendisi bir sınıf veya zümrenin ideolojisini temelli kavrayabilmesi gerekir. Oysa Kurtuluş, kendi açıklığı gibi henüz bu **yoldadır.** Yani Kurtuluş teorice oturamadığı için, prensip planında olsun sınıflar ittifakı görmemektedir.

Pratik planda ise; kendini diğer parti ve eğilimlere dayatmış ve proletarya hareketini güdümüne almış bir Parti görünmeyince gene ittifaklar görülemiyor veya bulanıklaşıyor. Bu da bir gerçekliğimizdir. Kurtuluş bunlardan hareketle faşizme ve gericiliğe karşı birlikte dayanışma gerekliliğini inkara gitmez ama meseleyi kendiliğinden bir gidiş içine bırakır.

Sosyalistlerin **«önemli bir potansiyel oluştur»** duklarını **«ve sınırlı da olsa bir koordinasyona kavuştuğu takdirde faşizmin gelişminin en azından serbestlik içinde olmasını önleyecek önemli bir hareket yaratabileceklerini»** söyleyen Kurtuluş, hemen ardından Proletarya Partisi olmadığı için **«bu türden eylem birlikleri nazik, kolay bozulabilir bir yapı arzedecektir. Bu nedenle de bu tür yapılardan fazla birşey beklemek büyük yanılgı ve düş kırıklığına, yılgınlığa yol açar.»** demekdir.

Önce şunu söylemeliyiz, evet, cephenin teminatı proletarya partisidir. Proletarya partisinin gücü cephenin gücü cephenin istikrarlı yürüyüşü için temel şarttır. Fakat, Türkiye'miz gerçekliğine bu genel doğru şimdi denk düşüyor mu? Bizim görevimiz içinde bulunduğumuz şartları nasıl ilerletebileceğimiz üzerinde toplanmalıdır.

Sonra iki konu var; bu **«birliklerin»** **«nazik, kolay bozulabilir»** olmaktan kurtulması sırf **«proletarya partisinin inşasıyla»** olur mu? Biz şunu söyleyelim, eğer böyle umulursa, bu **«particiler»** hemen **«düş kırıklığına, yılgınlığa»** uğrayacaktır. İkincisi, **«eylem birliklerinden»** **«fazla bir şey beklememenin»** sınırı nedir? Birşey **umulmayan** işe girilmez de. Eğer anlatılmak istenen UDC tipi bir hedef şaşırtma ise buna kimse itiraz etmemelidir. UDC nerede ise iktidarı alacaktı! **Laf** ve **afiş**ten öteye geçmeyen UDC tipi çıkışlar elbet yılgınlık yaratabilir. Olayı kendinden öteye **abartmak,** 1965 lerden sonra Aybar'ın yaptığı başa güreşme plavrası gibi sosyalizme ihanettir. Halkın gözünde sosyalizmin itibarını yerlere düşürmektir. Eylem birliklerinde eğer böyle kof şişirmeler yapılmayacaksa **«fazla şeyler beklenmeli»** dir. Bu çabalardır ki, soldaki **yılgınlığı** yenecek, bizleri finans-kapitale karşı daha tahkim edilmiş hale getirecektir. Burada Kurtuluş'un bütün olumluluğuna rağmen **«düş kırıklığına»** uğramamak için kararlı davranamayışına varırız. Kurtuluş ortaya çıkan pratik olaylarda birlikte davranmayı önerir, buna hazır olduğunu söyler. Elbette her devrimci tepkiyi desteklemek görevimizdir. Fakat **bu yetmez,** ve sırf bulunla kalırsak kendiliğinden gidişe **tabi** oluruz. Oysa bu gidişi değiştirmeye **talip** olmalıyız. Bunun içinde planlı, baştan örgütlenmiş ortak eylemler, kampanyalar düzenlenebilmelidir. Ancak böyle bir davranış kendiliğinden gidişi değiştirebilecektir.

Neticede Kurtuluş, olumsuz yanı olan **kendiliğinden birlik** aksamasını aşarsa sosyalistlerin dayanışması yolunda gerçekten umut verici adımlar atılabilecektir.

Saldırıların arkasında hakim sınıfın faşizm

(Baştarafı 1. Sayfada)

sı, Danıştay'a bomba atılması, tren lerin havaya uçurulmaya çalışılması, bir tek şeye yöneliktir: faşizm.

NEDEN FAŞİZM?

Çünkü: İçinden bir türlü çıkılamayan ve çıkılamayacak olan buhran artık bacayı sarmıştır. Bunalımın yaratıcıları bir avuç parababaları (finans - kapitalistler + tefeci - bezirgânlar) yarattıkları bu bunalımın yükünü emekçi kitlelerin sırtına yıkmaktadırlar. Zaten onlar için bundan başka yol da yoktur. MC hükümetleri eliyle bunu yaptılar. Ecevit hükümetiyle de bunu ya pıyorlar.

Ancak parababaları, üst sınıf olmanın öğrettiği senelerin deneyleriyle biliyorlar ki, halk bu sancıyı daha uzun süre çekmez. Tepelerinde tünemiş bir avuç soyguncuyu daha uzun süre taşımaz. Halk uyanışının yaman olacağını bilen parababaları bu uyanışı Ecevit eliyle durduramayacağını bildiği için faşizm alternatifini gündemde tutmaktadır. Halk sevdiği gülün dikenine belki bir süre katlanır. Ama o sevdiğinin kendisine sürekli diken, zehir verdiğini görünce, bu sevgiden de vazgeçer. Halka «umut» gördüğünün elinden zehirini içirtmek içindir. Ama «umut»un sahteliği anlaşılınca ne olacaktır?

İşte parababalarının korktuğu gerçek budur. Sahte «umut»un ipliği pazara çıktıkça, halkı baskı altında tutacak, patlamasını önleyecek bir bent gerekir. O da faşizmdir.

Bunalımın yükünü emekçi kitlelere yıkıyorlar. Yıkacaklar dedik. Bu ne demektir? Bu, yeni zamlar, yeni vergiler, ücretlerin dondurulması, işsizlik ve zulüm demektir. İşte parababaları, halka işsizlik ve pahalılık cehenneminde ölümlerden ölüm beğendirirken, öldürdükleri bu insanların, her zaman parababaları için ölmeyeceklerini kendisi için de ölmeyi bileceğini yine deneyleriyle görmüş ve yaşamıştır. Bunun için korkak, bunun için saldırgandır.

Emekçi kitlelere yüklenen bunalım aşılmadıkça yani buhranın gerilemesi için emekçi kitlelere yapılanlar yetmediğinden, parababaları için yapılacak tek şey, tüm hak arayışları bastırmak, emekçi kitlelerin yıllar boyu verdiği mücadeleler sonucu elde ettikleri demokratik hakları bir vuruşta kaldırmaktır. Böylece işçilerin ücretlerini, memurların maaşlarını dondurmaktan da öte düşürecektir.

Bu gün Türkiye'nin uçan kuşa borcu vardır. Bu borçlar emperyalist güçlerce babalarının hayrına verilmemiştir. Osmanlı İmparatorluğunu da çökerten aynı borçlardır. Türkiye halkını emperyalizme tutsak edecek, sömürgeleştirecek olan da aynı borçlardır.

İşte bu borçların ödenmesi Türkiye'nin tüm fakir insanlarının omuzlarına yüklenmiştir.

Bu insanlardan bu borcu almanın, parababalarınca yolu, faşizmdir.

Bu iğrenç planlar içinde olan bir avuç sömürgen parababası, elinde tuttuğu gizli, açık faşist güçlerle bir yandan saldırırken, bir yandan da Karagöz'ün çıfıtı gibi «ne vuruyorsun be» diyorlar. Bunu ne için yapıyorlar? Hem kendilerini gizlemek, hem de halk için çalışan devrimcilerin üzerine hükümeti kışkırtmak için.

Arada bir tutuklanan «ülkücüler» MHP'liler mi? O da işin bir yanı.

Böylece olayları kışkırtan parababaları bir yandan kendilerini gizliyor, öte yandan artık saklanamayacak kerte, «kör gözüne» misali halkın gözüne batan piyonlarından bir kaçını feda ediyor.

Şimdi, adam öldürmelerin, Danıştay bombalamanın, kahvelere, demiryollarına bomba atmanın, milletvekillerinin, meclis başkanının kurşunlanmasının, yani anarşinin durmamasına, anlamı az çok açığa çıkmıştır: Parababalarının faşizm özlemi.

V. Partisi Çamdibi'nde

(Baştarafı 4. Sayfada)

şılması CHP'nin hükümet olma biçimi değerlendirilmiş, halkın gerçek umudunun ve kurtuluşunun Vatan Partisi'nin önderlik ettiği Sosyalist Blok ve Halk Cephesinin örgütlenmesi ile sağlanabileceğinde yatmaktadır.

VP İzmir İl Örgütünün işçi sınıfının yoğun olduğu semtlerde düzenlediği bu toplantıların ilginç yanlarından biri de Çamdibi'nde çok sayıda CHP'linin izleyici ve tartışmacı olarak katılmış olmalarındadır. Toplantının başlarında CHP'nin eleştirilmesini sükûnetle izleyen dinleyiciler, toplantı sonlarına doğru, konular iyice açıldıktan ve gerçekler göz önüne serildikten sonra «Yaşasın Vatan Partisi» sloganını atmışlardır.

Bu durum, yani dün «Halkçı Ecevit», «Umudumuz Ecevit» sloganlarıyla miting alanlarını dolduranların bugün «Yaşasın Vatan Partisi», «Yaşasın Halk Cephesi», «Yaşasın Sosyalist Blok» demeleri, içinde bulunduğumuz aşamada bu tür kahve toplantılarının önemini vurgular.

Reform yutturmacası

(Baştarafı 1. Sayfada)

işçinin, gencin, aydının canını alan ve binlercesini de sakat bırakan zam - zulüm ve cinayetleri yüzünden aşırıca yıpranan Demirel çetesi, parababaları tarafından kızağa çekildi. Yerine, halkın gelişen devrimci mücadelesini yatıştıracak, biriken devrimci enerjisini nötralize edecek finans - kapital çengelli Ecevit takımı iktidara getirildi. «12 Mart Muhtırası» yerine «Ecevit - Umudu» geçirilerek, bunalım döneminin hükümetleri sıraya girdi. Yerli ve uluslararası parababalarının en iğrenç şartlarını yerine getiren Ecevit takımı en alçakcasına halka ihanet etti. Para değerini düşürerek, halkın gelirinin 1/3'ünü bir kalemde aldı. Halk yığınlarını daha kötü şartlarda yaşamaya mahkûm etti. Finans - kapital Halk Partisinin ırzına geçti. Şimdi hükümetin iniş dönemi başladı. Halka yapılan bu ihanetten sonra iktidarda oturmak imkânsız hale geldi.

Ecevit takımı halkı kandırılacak ve gözüne kül atılacak kara cahil yerine koyuyor. Vatan - Millet - Devlet demagojisi altında, uluslararası ve yerli finans beylerinin çıkarlarına hizmeti ve halka ihaneti şimdi, sözde Reform maskaralıkları ile kapatmaya çalışıyor. Ama boşuna, hiç bir sahte reform yaygarası Ecevit takımının Vatana ve Halka ihanetini örtmeyecek, işçi sınıfının ve halkın devrim bilincini köreltemeyecektir. Böyle olabileceğini umanlar halka inanmayanlardır.

Türkiye ekonomik ve sosyal bunalımın derinliklerinde debelenmektedir. Burjuvazinin reform - demagojileri işçi sınıfını ve halkı devrimci mücadeleden ve devrimden caydırmaya yönelik en adi, en bayağı aldatmaca taktikleridir.

İpleri finans - kapital kodamanlarının elinde olan Ecevit hükümeti,

- «en az geçim indirimini en az ücrete göre düzenleyecek, **memur ve işçi maaşlarını yükselteceğim»,**
- «vergide ve gelir dağılımında **adaleti sağlayacağım»,**
- «petrolün, gübrenin ve gübre hammaddelerinin **fiyatlarını sabit tutacağım»,**
- «ithalâtta ve dağıtımındaki yeni düzenlemelerle **bazı temel maddelerin** spekülatif kazanç konusu olmasını ve bu maddelerin kesin fiatlarını fiilî piyasa değerlerinin altında durduracağım»,
- «lüks tüketimi **sınırlayacağım»,**
- «demir ve çeliğin ithalini **devlete yaptıracağım»,**
- «madenleri **devletleştireceğim»,**
- **«kredileri bezirgânlara değil, üreticilere vereceğim»**

diyerek, işçiye, memura, köylüye **«yem borusu»** çalıyor ve halkı yapamayacağı - yapmayacağı boş vaatlerle avutmaya çalışıyor.

Bir an için «en az geçim indiriminin en az ücrete çıkarıldığını» düşünsek, bundan hazinenin en az 40 milyar lira **gelir** kaybı olacağı çıkar. Yine bir an için «petrolün, gübrenin ve gübre hammaddesinin fiyatlarının sabit tutulduğunu» düşünsek bundan devletin milyarlarca lira gideri olacağı çıkar. Bu iki basit hesap sonucu görüldüğü gibi ne devletin bütçesi ne de programı ortada kalır. Neticede **100 milyarlarca liralık** açığı kapatmak için yeniden para basmak, pahalılık yaratmaktan başka çıkar yol kalmaz. Dolayısıyla hükümetin işçi, memur, köylü yurttaşlara ücretlerini ve gelirlerini artıracağını ve fiyatları dondurarak pahalılığı önleyeceğini söylemesi düpedüz yalandır. Halkı, **devrimci** mücadeleden vazgeçirmek için yapılan en adî demagojilerdir.

«Bazı temel maddelerin spekülatif kazanç konusu olmasını **önlemek»,**

«Lüks tüketimi **sınırlamak»,**

«Madenleri devletleştirmek»,

«Demir ve çeliğin ithalâtını devletleştirmek»,

«Kredileri bezirgânlara vermeyi **sınırlamak».**

Ecevit hükümetinin harcı değildir. Hükümet bu sulandırılmış **cılız** ve yetersiz tedbirlerin hiç birine yaklaşmaya bile cesaret edemeyecektir. Çünkü onların her birisinin arkasında iç ve dış ticaret bezirgânları, yerli ve yabancı şirketler bulunmaktadır. Finans - kapital kodamanlarına bağlı Ecevit takımının, bezirgânların ve şirketlerin kıllarına dokunması imkânsız ve onun için Ecevit takımı en bayağısından yalanlar savurarak halkı aldatmayı ve şaşırtmayı amaçlıyor. Sözü edilen tedbirlerden en önemsizinin dahi gerçekleştirilebilmesi, finans - kapital ve tefeci - bezirgân sınıflarının tasfiyesine yönelmeyi gerektirir. Böyle bir görevi halkın Devrimci Demokratik İktidarından başka hiç bir iktidar yapamaz. Gerçek bu günkü hükümetin Reform sözleri halkı aldatma veya halkın taleplerini soysuzlaştırma teşebbüslerinden başka bir şey değildir. İşçilerin referandum hakkı nasıl soysuzlaştırılmış, tütün üreticilerinin ürününü sattıktan sonra nasıl devalüasyon hançeri ile arkadan vurulduğuna bakarak, Reform diye sözü edilen bu hükümet bunalımından çok sınırlı ve basit değişikliklerin yapılamayacağını veya dejenere edileceğini söyleyebiliriz.

Sözde reformcu burjuva hükümeti işçi sınıfı yararına bir şeyler yapacakmış havalarına girmekten de geri kalmıyor. Yurt dışında çalışan işçilerimizin emeklilikleri ve sosyal güvenceye kavuşturulmaları en adice pazarlık konusu yapılıyor ve işçilere en tabi haklarının tanınması şarta bağlanmak isteniyor. «Sigorta primlerini döviz olarak ödemek şartıyla sigortalı olabilecekleri ve 55 yaşını doldurdukları zaman da emeklilik hakkını kazanacaklar» (Sosyal Güvenlik Bakanı H. İşgüzar). İşte hükümetin yurt dışında çalışan işçilere karşı bakış açısı. İşçilere, döviz karşılığı sigortalanmak ve emekli olma hakkı satılıyor.

Sonuç olarak şunu bir kere daha tekrarlayalım. Hükümetin Sahte vaatleri işçi sınıfının ve halkın devrimci mücadelesini yatıştırmayı, kitlelerdeki devrim bilincini ve devrim ruhunu söndürmeyi amaçlamaktadır. Ama bunalımın halk yararına çözümü ve reformların ciddi olarak uygulanması Halkın Devrimci Demokratik iktidarının kurulmasıyla mümkündür.

12 Mart üzerine

(Baştarafı 1. Sayfada)

soyguncunun sömürüsünü katmerleştirmek, bunun için de baskı ve terörü yoğunlaştırmak 12 Mart Faşizmi bunu sağladı.

Devrimci Güçler Cephesi dağınık, halk örgütsüz idi. Günün en acil görevini: Proletarya Partisinin reorganizasyonu meselesini yok sayan ya da bu işi bir çırpıda sözde halleden keskin «Sosyalizm»ler türemişti. İşçi sınıfı sosyalizmini, politik örgütlenme konusundaki en acil meseleyi açık olarak koydu. Şiar; «Anarşi Yok! Büyük Derleniş!» idi. «Dağınıklık-Derleniş» problemi şöyle izah edildi:

«Türkiye, geri dönülemez İkinci Milli Kurtuluş savaşına 15 yıldan beri girmiş bulunuyor. Finans-Kapitalin Biricik Saldırı Cephesi önünde : peynir ekmek kadar şiddetle ihtiyaç duyulan iki şeyden birincisi : olabildiğince Darlığına-Homojen bir Çelik Çekirdek (Proleterya Partisi) kurmaktır; ikincisi : olabildiğince Genişliğine-Heterojen Biricik Devrimci Güçler Cephesi kurmaktır...» *(Dr. H. Kıvılcımlı; Anarşi Yok! Büyük Derleniş! Ekim 1970)*

Yine «Pratik Derleniş Örneği» de verildi:

«Sosyalist Çelik Çekirdek hangi biçimi alacak? Proleterya Partisi biçimini» (a.y.) Harekette tarihcil sürekliliği sağlamayı, Türkiye sosyalizminin 50 yıllık birikimini değerlendirmeyi mümkün kılmak için Vatan Partisi tüzük ve programı önerildi.

İşçi sınıfı sosyalizminin tüm bu çabalarına rağmen, 27 Mayıs sonrası yetişen devrimci gençlik kuşağı adeta geri dönülmez yoluna girmiş idi. Dağınıklık ve örgütsüzlük ortamında silâhlı saldırı ve terör ile meşru müdafaa durumuna sokulmuş devrimci gençlik, provokasyonların da zorlaması ile buradan «silâhlı halk savaşı» yoluna kolaylıkla atladı. Bunalım şartları, örgütsüzlük ve dağınıklık, Finans-Kapital provokasyonları bunu daha da mümkün kılmıştı. SOSYALİST gazetesi 8. sayısında bu yoldaki devrimci gençleri bir kez daha uyardı. Halk bir damla iş ve bir lokma ekmek için kıvranırken, Halkı o İşsizlik ve Pahalılık cehenneminde aydınlatacak bilinçli örgütlenme günün biricik problemi iken «salt silâhlı savaş devrimciliği»nin ancak Finans-Kapital cephesine yarayacağı anlatıldı. (Bk. Yeter Be! Dr. Hikmet Kıvılcımlı; 2 Şubat 1970. SOSYALİST; sayı 8)

Olayların kaçınılmaz gelişimi önlenemedi. O bunalım günlerinde Ordu Muhtırası ile AP hükümeti düşürüldü.

12 MART: «ORDU KILICINI ATTI!»

Muhtıra ve sonucu ile «Ordu bir yol daha politikaya el koydu» 16 Mart 1970 tarihinde SOSYALİST'de Dr. Hikmet Kıvılcımlı şunları yazdı:

«Ultimatomun amacı, sarsılmış düzeni istikrarlaştırmak olabilir. Orada söylenenden çok söyletene bakmalı. Söyleten : Temelinde onulmaz bunalım çıkmazıdır. Eğer o madde ve geçim bunalımı istikrarlaşmazsa (Yani Hayasız Finans-Kapital çapulu ve Tefeci-Bezirgan soygunu durdurulmazsa) ne faşist ne «demokratik burjuva» çözümlerinin «Huzur» getirmeyeceği ortadadır.» (Dr. H. K. Ordu Kılıcını Attı!» SOSYALİST, 16 Mart 1971; Sayı 20)

Muhtıra, parlamento ve hükümeti, anarşi, kardeş kavgası, sosyal ve ekonomik huzursuzluğun sorumlusu olarak teşhir ediyor. Ardından, «Anayasa'nın öngördüğü reformları Atatürkçü bir görüşle ele alacak ve inkılap kanunlarını uygulacak» bir hükümetin yine meclislerce teşkilini talep etmekteydi. Muhtıra lafızda devrimci güçleri değil, parlamento ve hükümeti suçlamaktadır.

Muhtıranın bu çelişkisi bizzat ordunun durumundan kaynaklanmaktaydı. Muhtırayı ordu vermişti, altında 4 yüksek komutanının imzası bulunmaktaydı. Ama ordunun da bir gençliği vardı: Ordu-Gençlik. Türkiye'nin Modern Tarihinde bir orijinal gerçekliği-yani devrimlerde Ordunun Vurucu Güç *rolünü oynaması gerçekliğini ispatlayan Ordu-Gençlik. Muhtıranın çelişkili muhtevası Ordu-Gençliği nötralize çabasından kaynaklanıyordu. O zaman «Silâhlı Kuvvetlerimizin her türlü siyaset yasakçılığına rağmen ansızın politikanın en büyüğüne el koyduğu gün aydınlanması ve halk çocukları olarak bilinçlendirilmeleri en ivedi görevlerden» oluyordu. (H. K. SOSYALİST, sayı 20, a.y.) SOSYALİST gazetesi o anacık-babacık günlerinde laf olsun diye laf etme yanlışına düşmedi. O olaylar mahşeri içinde adeta eksen olan Ordu ve Ordu-gençlik olgularını değerlendirdi. Finans-Kapitali pek memnun eden «faşist ordu» gevezeliklerinin aksine, ordu-gençliğine işçi sınıfının yolunu ve yönünü gösterdi.*

Finans-Kapital de aynı dikkat ve kararlılıkla Ordu-Gençlik üzerine yönelmişti. Ama onun niyeti Ordu-Gençliğinin başını yemekti. Bunu yapabilecek geniş imkanlara-devrimci güçlerin zaafları-

sosyalist yorum

nın da yardımı ile-sahipti. 16 Mart günü, 12 Mart'ta istifa etmiş Demirel hükümetine imzalattırılan «12 Mart Muhtırası kadar önemli bir kararname» (Milliyet) ile Ordu-Gençliğin tasfiyesinde ilk adım atıldı. Finans-Kapital «temizlik»e önce ordudan başlamıştı.

Ardından devrimci gençliğe, işçi sınıfına ve halka saldırı gündeme getirildi. Finans-Kapitalin bu saldırıyı geniş yığınlara ve özellikle de orduya onaylatmasında, orduyu devrimci güçlerin üzerine sürebilmesinde o dönemdeki sorumsuz ve kimisi provokasyon tezgahından çıkma «silâhlı eylem» büyük rol oynadı.

Sıkıyönetim uygulamaları, ve sözde «partilerüstü» hükümetlerle Finans-Kapital çetesini ekonomik ve politik bunalımından kurtarma operasyonu sürdürüldü. Grev yasakları, sendikal özgürlüklerin kısıtlanması; legal sosyalist örgütlerin yasaklanması, tutuklamalar, işkenceler, katliamlar...

Üç yıllık 12 mart faşizmi, bir devrim ile yıkılıp gitmedi. O nedenle Finans-Kapital ekonomik batakta —o an için— batmaktan kurtulmakla, Anayasa'yı değiştirmekle, Ordu'yu devrimcilerden bir ölçüde temizlemiş olmakla, 12 Mart faşizminden kazançlı çıkmış sayılabilir.

12 MART'TA DEVRİMCİ GÜÇLERİN ZAAFLARI :

12 Mart faşizmine girerken işçi sınıfı partisinin reorganizasyonu problemi henüz halledilmemiş idi. Dr. H. Kıvılcımlı'nın tüm gayretlerine rağmen bu konu, bazen açık-bazen maskeli susuşa getiriliyordu. Parti meselesine bağlı olarak Cephe'de yoktu. Halk güçleri dağınık ve örgütsüz idi. Grup-yuvar çekişmelerinin yarattığı toz duman içinde devrimciler arasında kardeşlik ve dayanışma havası oluşturulmamış, sapıtmaları ve provokasyonlara en elverişli ortam horoz dövüşleriyle hazırlanmıştı.

Devrimciler, hele işçi sınıfı adına düşünüp davrandığını iddia edenler, Türkiye'nin orijinal sınıf karakteristiğini farkedemiyor, düşmanı dostu ayırdedemiyor. «Pratik Devrim Orijinalliğimiz: Gençlik - Ordu'yu» göremiyorlardı. Sorumsuzca «faşist ordu» diye kestirip atarak, ordu içinde ordu - gençliğini zaafa uğratıyorlar, Finans-Kapitale koz veriyorlardı. Bu gafletin doğal sonucu olarak, devrimciler sosyalistler Dr. H. Kıvılcımlı'nın 12 Mart olayı karşısındaki devrimci tutumunu anlayamıyorlar ve Finans-Kapitalin ekmeğine yağ sürüyorlardı.

12 MART'TAN YEDİ YIL SONRA :

12 Mart'tan yedi yıl sonra Finans-kapital Cephesi ile Devrimci Güçler Cephesi ne durumda?

12 Mart faşizmi ve ardından gelen kanlı MC dönemi, 7yılda değişen 10 kadar hükümet, Finans-Kapitalin bunalımdan gene de çıkamadığını gösteriyor. Halk ve işçi sınıfı gine işsizlik - pahalılık cehenneminde yakılmakta, Hükümetler, resmî kalpazanlığı iş edinmiş parababalarının bozulan dengelerini kurtarma çabasındalar. Gizli servislerin faşizme hizmet eden provokasyonları, her geçen gün daha ileri boyutlarda sahneye konuyor.

Devrimci Güçler Cephesinin 12 Mart'taki zaafları bugün ne durumda? Bugün, acil görevlerimiz nelerdir?

12 Mart'tan yedi yıl sonra;

İşçi Sınıfı Partisinin, Vatan Partisinin varlığına rağmen, «partisiz devrimcilik», pek çok devrimci kadro için geçer akçe olabilmekte.

Cephe problemi inkar edilmekte, bu problem bütün heybetiyle üzerine gidilmesi gerekli görev olarak önümüzde durmakta.

İşçi Sınıfı sosyalistleri dışında, devrimci kadrolar Türkiye'nin orijinal sınıf karakteristiğini hâlâ kavrayamamakta.

Bugün 12 Mart faşizmini deneylerinin ışığında devrimci güçlerin ittifak sorunun faşizme karşı mücadelesinin ayrılmaz bir parçası olduğunu unutulmamalı. 12 Mart faşizmi devrimciler cephesindeki dağınıklıktan örgütsüzlükten çok iyi yararlanmıştı. Özellikle 12 Mart faşizmini en ağır şartlarda yaşamış olan, halka ve işçi sınıfına öncülük etme iddiasındaki sosyalistlerin sosyalistler arası bir Blok görevini ve Halk Cephesinin önemini kavramaları yeni 12 Mart'ları önlemenin ön şartıdır.

Sosyalistler, devrimciler bu görevleri kavrayamadıkları, layıkıyla yerine getirmedikleri takdirde, Dr. H. Kıvılcımlı'nın 12 Mart öncesindeki şu uyarısı gene gündemde olacaktır: «HERKES YANILDIĞINI İLLA FAŞİZMİN ZINDANLARINDA MI ÖĞRENECEK?»

Vatan Partisi halkı devalüasyona

(Baştarafı 1. Sayfada)

Yani Türkiye, iki yıl boyunca hiç yemese içmese, bu paraları alacaklı Emperyalist Devletlere verse, borcunu ancak ödeyebiliyor. Demek Türkiye'mizin işçisi, köylüsü, esnafı, memuru, yani fakir halkımız toptan Uluslararası bankalara ipoteklenmiş, sağmal edilmiştir.

VATANDAŞLAR,

Durum bu iken Ecevit hükümeti de AP, MHP, MSP'den farklı bir tedbir getiremedi. O da MC'nin bıraktığı yerden başlayıp Uluslararası Bankaların sözcüsü Para Fonuna (IMF) teslim olmaya **gidiyor. Boğazımızdaki borç ilmiğini daha da sıkacak yeni borçlar almaya gidiyor. Para Fonu elbet kara kaşımıza, kara gözümüze kredi vermeyecektir. Bu dünya ölçüsündeki dev bankalar, borcuna karşılık bunun bedelini fakir halkımızdan isteyecektir.**

Vatandaşlar, Para Fonunun (IMF) şartlarını hergün gazetelerde okuya okuya artık ezberledik. Bu dev sömürücüler, hükümetten üç şey istiyor: Ücretlerin dondurulmasını, para değerimizin düşürülmesini, yatırımların yavaşlatılmasını; yani çalışan insanlarımızın daha çok soyulmasını. **Ve Ecevit hükümeti de bu tedbirleri alacağını Maliye Bakanının ağzından ilân etti.** İlk ve en acı uygulama olarak da Deve-luasyonla (**Resmî Kalpazanlıkla**) cebimizden 100 liranın 34 lirası alınıverdi. **BU, YENİDEN ZAM, PAHALILIK VE İŞSİZLİK DEMEKTİR. Zaten Ecevit de ikide bir** «bu yıl milletçe sıkıntı çekeceğiz» **demiyor mu? Hep biliriz ki, sıkıntıyı işçi, köylü, memur çeker, ama zenginin göbeği daha fazla şişer.**

Vatandaşlar, Amerika'nın Almanya'nın sahibi olduğu bu Uluslararası Bankaların önüne boylu boyunca yatmak kaderimiz mi, başka yol yok mu?

VATAN PARTİSİ İDDİA EDİYOR; EĞER BİR AVUÇ PARABABASI VURGUNCU BEZİRGÂN YERİNE, İŞÇİ SINIFIMIZ SİYASETE BAŞ EDİLİRSE; GAZOZ, CİKLET, MONTAJ SANAYİİ YERİNE, MODERN AĞIR SANAYİ KURULURSA, BORÇ BATAKLIĞINDA BOĞULMAK KADER OLMAYACAKTIR.

Gelir gelmez halka sıkıntı vadeden ve Uluslararası Dev Bankalara Türkiye insanımızın alınterini satmaya giden bir koalisyon, tatlı diline rağmen umut olamaz. Olsa olsa fakir halkımızın gözüne atılan bir avuç kül olur.

VATANDAŞLAR,

Vatan Partisi, bunları çalışan insanlarımızın samimi duygularını kırmak için söylemiyor. Anlatılmak istenen, boş bir umudun peşinden gidilirse, ayılışın yaman olacağıdır. MC'yi denedik, nasibimize hergün işkence çıktı. CHP'yi deniyoruz; zam ve işsizlikten başka bir şey görünmüyor.

Umutların teker teker kırılıp döküldüğü bu günlerde yeni yeni umutlar aramayalım. Artık anlaşılıyor: Umut işçi sınıfımızda, fakir köylümüzde, çalışan insanlarımızın kendi ellerindedir.

Kurtuluş, halkın kendi iktidarındadır.

Vatan Partisi, bu dediklerini ancak yine üretmenlerin gücüne, girişkinliğine, teşkilâtına ve kontrolüne dayanarak gerçekleştirebilir.

VATAN PARTİSİ'NDE BİRLEŞ!

VATAN PARTİSİ

8 Mart ve

(Baştarafı 1. Sayfada)

dern - Antika karması bir yapımız olmasından dolayı, bizde kadının çifte sömürüsü kadın düşmanlığı kertesine kadar varmıştır. Gericiliğin özellikle de din afyonu ile kullandığı temel tez haline gelmiştir, ve neredeyse sınıflaşma durumuna sokulmuştur. Böylece bizdeki kadın - erkek arasındaki büyük uçurum Türkiye vatandaşlarının yarısını (kadınları) alt, köle, ezilenlerin de alt sınıfı durumuna sokup, böyle bir potansiyeli toplumdan uzaklaştırıp, yabancılaştırmıştır.

NE YAPILMALIDIR?

O halde «Emekçi Kadınlar Günü»nde başımızı önümüze koyup düşünmemiz gereken, bu yığınları nasıl harekete geçireceğimiz meselesi olmalıdır.

Doğu toplumlarında «sosyal devrim kıtlığı ile kadın düşmanlığı birbirine paraleldir». Toplumların kurtuluşu tek başına erkekler tarafından başarılamaz. Bizlere düşen görev kadın yığınlarımızı bilinçlendirip, onları örgütlü hale getirip, sosyal devrimdeki yerlerini aldırmak, onlara kurtuluşlarının sosyalizmde olduğunu göstermek olmalıdır.

Ülkemizde yakın zamanlarda başlamış olan kadın örgütlenmeleri bu anlamda maalesef pek de başarılı değildir. Çünkü, ülkemiz kadınlarının orijinalitesi kavranamadığından bu örgütler emekçi kadınlara ulaşamamakta, sadece aydın ve öğrenci kadınlar arasında sıkışıp kalmış grup örgütleri olma durumundadırlar. Kadın örgütleri, emekçi kadınlara ulaştıkları, onların sorunlarını bilince çıkartıp, mücadele ettikleri oranda emekçi kadınlar bu örgütlere katılıp, yerlerini alabilirler.

8 Mart'ı bu anlamda ele almak ve görevlerimizi bilince çıkartıp ülkemizde emekçi kadınların gerçek örgütlenmesini ve onların ön safta yer almasını sağlamak başlıca görevimiz olmalıdır.

CHP,nin halka

(Baştarafı 1. Sayfada)

metler hep iktidardan uzaklaşmışlardır, ancak bu hükümetler devalüasyona kendi icraatları sonunda gittikleri için düşmüşlerdir. Ecevit hükümetinin böyle bir durumla ilgisi yoktur.» diyerek avunsun. Kuruntudan öteye geçmez. Kölece uygulanan IMF «tedbirlerinin» halkta yaratacağı muazzam hoşnutsuzluklar artık Ecevit'in şirin görünümünü de önleyecektir. Her gün ölmemek için yaşamaktansa, yaşamak için ölmeyi göze alabilecek halk yığınlarının devrimci potansiyelini bastırabilmek gayesiyle parababaları en kanlı faşizmleri tezgâhlama yoluna gideceklerdir. Bunu engelleyebilmenin, halkın potansiyelini devrim yoluna kanalize edebilmenin biricik yolu vardır. O da sosyalistlerin güçlerini birleştirmede örgütlü ve kararlı bir dövüşe girmeleridir. Önümüzdeki günler Türkiye devrimcilerine bu kesin hesaplaşma momentini dayatacaktır.

1 Mayıs 1978'e

(Baştarafı 1. Sayfada)

ça yapmalıdır.

Bu önerilere Sosyalist gazetesi olarak katılıyor ve diyoruz ki;

1 Mayıs 1977 şehitlerinin acıları yüreğimizde 1 Mayıs 1978 i kutlamaya hazırlanıyoruz. Hiç kimsenin şüphesi olmasın bu 1 Mayıs töreni daha görkemli olacaktır. İşçi sınıfımız, gençliğimiz ve tüm emekçi kitleler bu 1 Mayıs'da parababalarına, emperyalist güçlere, CIA'ya, MİT'e hiç bir gücün kendilerini yıldıramayacağını bir kere daha gösterecektir.

İzmir Gültepe emekçileri devrimci halk komitesi kurdu

FAŞİZME, EMPERYALİZME KARŞI OMUZ OMUZA EYLEM BİRLİĞİ

TABANDA, HALK İÇİNDE OLUŞTURULAN BU DEVRİMCİ HALK KOMİTELERİ, SOSYALİST PARTİ VE EĞİLİMLERİMİZİN OLUŞTURACAĞI SOSYALİST BLOK ÖNCÜLÜĞÜNDEKİ HALK CEPHESİNİN ÇEKİRDEKLERİ OLMALIDIR.

OLUŞTURULAN KOMİTEDE VATAN PARTİLİ TİP'Lİ VE DEVRİMCİ YOLDAN SOSYALİSTLER BAŞI ÇEKİYOR

Geçtiğimiz ay, İzmir'in Gültepe semtinde halk, sosyalistlerin öncülüğünde semt sorunlarının ve belediyenin durumunun tartışıldığı, bir kahve toplantısı düzenlemiştir. Toplantıya kalabalık bir topluluk katılmış, bir çok vatandaş semt sorunları ile ilgili görüşlerini açıklamıştır. Toplantı sonunda, semt sorunlarının çözümlenmesi doğrultusunda çalışmak üzere, sosyalistler öncülüğünde DEVRİMCİ HALK KOMİTESİ oluşturulmuştur.

İzmir'in Gültepe semti, işçilerin yoğunlukta olduğu bir gecekondu semtidir. Gültepe'de de diğer gecekondu semtlerinde olduğu gibi, yol, su, elektrik, kanalizasyon, konut, sağlık, eğitim gibi sorunlar çözümlenememiştir. Bu sorunların çözümlenmesi konusunda, gerici parababaları hükümetinden umudu çoktan kesen vatandaşlar, halkçı geçinen CHP'li belediyeden 5 yıldır çok şeyler beklemişlerdir. Halkın bu umuduna rağmen, CHP'li belediye yetkilileri 5 yıldır dişe dokunur bir iş yapmamışlardır. Kendisinden hesap soran halka ise, «ne yapalım, MC bize yardım etmiyor, ambargo uyguluyor. CHP iktidara gelsin her şey düzelecek» demişlerdir. Bugün CHP hükümette olmasına rağmen, halkın sorunlarına eğilmeyen belediye yetkilileri, şimdi de «hükümet bize yardım edemez. Bütçede 58 milyar liralık açık var» diyerek halkı aldatmaya çalışıyorlar. Görülüyor ki CHP'li belediyeler de, şimdi parababalarının ekonomisini kurtarma gayretleri içinde, parababaları ile uzlaşmış CHP hükümetinin, kendilerine yardım edemeyeceğini anlamışlar.

Gültepe'de «umut»un ne olup olmadığı hızla anlaşılıyor. «Umut CHP» halkın dişine değiyor. Halkçı geçinen CHP hükümetinin ve CHP'li belediyenin iç yüzlerini ne yapıp yapamayacaklarını, kimden yana çalıştıklarını anlayan bilinçli halk kesimi kendi sorunlarını çözümlenmesi için, kendilerinin en yakın dostu sosyalistlerle düşünüp davranmaya başladı. Umutlarının hayal olduğunu anlayan bilinçli vatandaşlar, semt sorunlarının yoğunlaşması, hele hele yağan şiddetli yağmurlar nedeniyle sokakların çamur deryası olması üzerine, semt sorunlarını kendi aralarında sık sık tartışmaya başlamışlardır. Semtteki sosyalistler de semt sorunlarına eğilmişler, halkla birlikte sorunların çözümlenmesi için yollar aramışlardır. Gültepe'nin çalışan yığınları gerçek umudun kendilerini bugüne kadar aldatan sahte halkçıların değil, işçi sınıfımızda, fakir köylümüzde, yani kendi ellerinde olduğunu daha iyi anlamaktadırlar.

Gültepe'nin emekçi insanlarının gösterdiği bu gelişmenin, bilinçlenmenin ilk ürünü semt sorunlarının tartışıldığı bir kahve toplantısını düzenlemek olmuştur. Yapılan kahve toplantısına kalabalık bir vatandaş topluluğu katılmıştır. Toplantı, belediyelerin tarihçesinin açıklandığı bir konuşmayla başlamıştır. Daha sonra Gültepe'li emekçiler tek tek söz alıp, semt sorunları ile ilgili görüşlerini açıklamışlardır. Halkın büyük dikkatle izlediği, ilgi gösterdiği bu toplantı, gerici bir CHP'li tarafından sabote edilmek istendi. Gerici CHP'li toplantının düzenlenmesinden ve yönetiminden etkili olan sosyalistlerle halkın arasını açmak, sosyalistleri tecrit etmek amacıyla, halka «sizler CHP'lisiniz, bunlar marksist - leninist'dir. Bunlar CHP'ye burjuva diyorlar» demiştir. Ancak, halktan gerekli dersi alarak, kendisi gibi CHP'li kodamanların şakşakçısı bir kaç gerici CHP'li ile birlikte toplantıyı terketmiştir. Toplantıya katılan emekçiler, kimlerin kendilerinin gerçek dostu olduğunu anlayıp, sosyalistlere güvendiğini göstermiştir.

Toplantının sonunda semt sorunlarının çözüm yollarının aranması, bu yolda İzmir'de halkçı geçinen CHP'li belediyenin zorlanması, semt halkının bu amaçlar doğrultusunda bilinçlendirilip, örgütlendirilmesi için, DEVRİMCİ HALK KOMİTESİ seçilip görevlendirilmiştir. Bu komitede Vatan Partili, TİP'li, CHP'li ve Devrimci Yol'lu vatandaşlar görev almışlardır.

İzmir Gültepe semtindeki emekçilerin bu devrimci davranışları, biz sosyalistlere, biz emekçi halk adına savaş verdiğini söyleyen devrimcilere dersler vermelidir. Kulağımıza küpe olması gereken ilk ders şudur: Çalışan yığınlarımız, artık yıllarca umut bağladığı, CHP'nin iç yüzünü, tutarsızlığını, gün geçtikçe daha iyi anlıyor, kendiliğinden devrimci davranışlarda bulunuyor, kendi devrimci örgütlerini kuruyor, sosyalizme kaçınılmazca yöneliyor. Burada başta işçi sınıfımızın ve emekçi halkımızın partisi Vatan Partisi olmak üzere, bütün devrimci, demokratik örgütlere, büyük görevler düşmektedir. Bütün halkçı örgütler, çalışan yığınlarımıza gerçek kurtuluşun sosyalizm olduğunu anlatmalılar, sadece anlatmakla kalmayıp onların somut derslerine eğilinmeli, somut taleplerini çözümlemek amacıyla Gültepe'deki gibi, sosyalistlerin başını çektiği komiteler örgütlenmelidir.

Kulağımıza küpe olması gereken ikinci ders şudur: işçi sınıfımızın partisi Vatan Partisi'nin, halk cephesi yolunda sosyalistlerin birliğini sağlamak için verdiği kararlı mücadele sosyalist parti ve eğilimlerimizin merkezlerince susuşa getirilmek istenirken ve tepede sosyalistler arası birliğin işi değil de, lafı yapılırken, tabanda halk içinde sosyalist parti ve eğilimlerimiz birlik yapabilmekte, CHP'li vatandaşlarımızı da yanlarına alabilmektedirler. Gültepe emekçilerinin bu devrimci davranışında görülen, tabandaki sosyalistlerin birlik kurmaları, sosyalist liderlerimize örnek olmalıdır. Tabanda halk içinde oluşturulmuş bu Devrimci Halk Komiteleri, sosyalist parti ve eğilimlerimizin oluşturacakları Sosyalist Blok öncülüğündeki Halk Cephesinin çekirdekleri olmalıdırlar.

BAĞIMSIZ KIBRIS: 1

CHP hükümetinin kurulmasıyla birlikte Kıbrıs meselesi de gündeme geldi. Waldheim geldi, Denktaş geldi. Vance geldi, plan geldi... Ecevit'in Denktaş ve Konuk'a gösterdiği konukseverlik ve resmî kabulden sonra şimdi de «Kıbrıs Türk Federe Devleti»nin üçüncü kuruluş yılı geldi. Kutlandı!

Olaylar çok hızlı gelişmekte, Kıbrıs'ın kuyruğu yakında kopacağa benzemektedir. Sosyalist bu sayıdan başlayarak Kıbrıs meselesini ele alacak ve bir seri yazı ile olayları açıklamaya çalışacaktır.

EMPERYALİZM KIBRIS'A YÖNELİK PLANINI UYGULAMAYA KOYDU

ABD'nin Ortadoğu'ya ilişkin planları çerçevesinde Kıbrıs'ı da ele aldığı ve bir «çözüm» dikte ettiği öteden beri seziliyordu. Daha son Birleşmiş Milletler Genel Kurulu toplantısı günlerinde Çağlayangil «askerlerimiz Kıbrıs'tan çekilebilir» diyor, Denktaş «temiz Rumlar» Maraş'a yerleşebilir fetvasını buyuruyordu.

biçimde bir an önce halledilmeli, döviz ve silah gelişi sağlanmalıdır. Yerli finans beylerinin bu yöndeki eğilimi yabancı finans beylerinin de istediğine uymaktadır. Onlar da Kıbrıs meselesinin bir an önce «çözümlenmesini». Ortadoğu'da oluşan yeni dengeyi koruyabilmek için ABD'nin sağlam bir basamak bulmasını ve NATO'nun güney kanadında sarsılan ilişkilerin düzeltilmesini istemektedirler. Bu çerçevede operasyonlar birbirini izler ve 11 transferle Demirel uzaklaştırılarak Ecevit işbaşına getirir.

Ecevit ilk iş olarak «asayiş» sorununu ile birlikte Kıbrıs sorununu da ele alacağını açıkladı. Ve bir yandan Denktaş'la Konuk'u Ankaraya'ya çağırırken bir yandan da hükümetin Kıbrıs politikasının güvenoylamasından sonra açıklanacağını söyledi. Ancak halktan önce CİA'ya açıklamayı yeğ tuttu. Güven oylamasından önce ABD Büyükelçisi ile uzun uzun görüştü. Halkçılık dediğin böyle de olurdu.

Ve Denktaş'la yapılan uzun görüşmelerden —bir de güvenoylamasından— sonra hükümetin Kıbrıs politikasının ana hatları açıklandı. Eskisinden farklı olarak toprak konusunda geri çekilmenin kabul edildiği belirtiliyordu. Bunun dışında hiç bir konuda olumlu ve akılcıl bir yaklaşım görülmüyordu. Ne BM kararlarının uygulanmasından sözediliyor, ne BM çerçevesi düşünülüyordu. Tam tersine NATO garanti'sinde «Bağımsız Bağlantısız İki Bölgeli Federatif Kıbrıs» lafı yuvarlanıyordu.

emperyalizmin Kıbrıs planı bozulmalıdır

Çağlayangil'in gerek Ankara'da gerekse yurtdışında verdiği bu yollu demeçler ABD'nin yeni planını taraflara dikte ettiğini, meselesinin uygulama safhasına geldiğini gösteriyordu. Ancak 2. MC'nin yapısı, silah ambargosu, döviz darboğazı, halkın sindirilemiyen muhalefeti, vb. nedenler planın başarıyla uygulamasını geciktiriyor, engelliyordu. Oysa döviz darboğazı ve silah ambargosu finans-kapitalistleri sıkıştırıyor, elde edilebilen çok sınırlı dövizlerin de ambargo nedeniyle başka ülkelerden (Almanya, İtalya vb) peşin parayla alınan silahlara gitmesi işi çığrından çıkarıyordu. Bu ortamda nabız yoklaması için yurtdışına gönderilen finans-kapital sağdıçlarından kontenjan senatörü M. Toker dönünce Türkiye'nin dışarıdan nasıl göründüğünü Cumhurbaşkanına anlatırken «Kıbrıs meselesi bir kanserdir» der. Gene aynı sağdıçlardan, aynı kontenjana alınmış Hüsamettin Çelebi aynı konuda şöyle der: «..Çünkü Kıbrıs sorununun çözümü ekonomiden savunmaya kadar pek çok hayati konuda rahatlama olanağı verecektir. Çünkü Kıbrıs sorunu kendisiyle sınırlı olmaktan çıkmış, ülkenin bütün sorunlarını etkileyen boyutlar kazanmıştır. Dış finansman, savunma, enerji, hatta herhangi bir dış politika sorununu Kıbrıs'tan ayrı düşünülemez.

«(...) Bu nedenle Ecevit'in Kıbrıs sorununa öncelik veren anlayışı desteklenmelidir, diyoruz.» (Günaydın, 21 Ocak 78)

Bu durumda Kıbrıs meselesi ABD'nin istediği

Oysa Kıbrıs meselesinin püf noktası burada yatmaktadır; Kıbrıs taksim mi edilecektir, yoksa gerçekten bağımsız egemen bir cumhuriyet mi olacaktır? Ecevit görüşümüzü dünyaya kabul ettirdik diyor. Ecevit'in görüşümüz dediği NATO kontrolünde, sözde «bağımsız», sözde «bağlantısız», federatif Kıbrıs'tır. Bu görüş aynı zamanda Demirel'lerin, Türkeş'lerin, AP'nin MHP'nin görüşü değil midir? CHP'nin hiç farklı bir görüşü yok mu? Ne yazık ki hayır. Bu konuda CHP de AP'de, MHP ve diğerleri de «hep bir milletin çocuklarıdırlar» (!) Hepsi, Kıbrıs Halkının değil, NATO'nun çıkarlarından yanadırlar.

Gelecek sayı : YENİ ÇÖZÜM - ESKİ PLAN

Vatan Partisi Çamdibi'nde yerel toplantı yaptı

VATAN PARTİSİ'nin örgütü bulunan illerde düzenlediği mahallî toplantılar sürmektedir. İstanbul'un işçi ve emekçi mahallelerinde düzenlenen toplantılarda halka güncel sorunlar ve Cephe olayı konularında Vatan Partisi'nin görüşleri anlatılırken, halkın kurtuluşunu ancak güçlü bir örgütlenmenin getirebileceği yinelenmiş, «örgütsüz halk, köle halktır» sloganı açılmıştır.

Vatan Partisi'nin İstanbul İl'inde sürdürdüğü bu tür kahve toplantılarını, Partinin diğer il örgütleri de uygulamaya başlamışlardır.

Vatan Partisi İzmir İl Örgütü 2. MC'nin kurulmasından bu yana bir çok kereler kahve sohbet toplantıları düzenlemiştir. Özellikle işçi sınıfının yoğun olduğu Çamdibi, Yeşilyurt ve Gültepe semtlerinde düzenlenen kahve toplantılarının son dördü «ZAMA ZULME KARŞI UYANIŞ» toplantıları şiarı altında yapılmıştır.

İzmir İl Örgütü «Zama Zulme Karşı Uyanış» toplantılarından ilkini Çamdibi semtinde düzenlemiştir. Önce yerel sorunlara değinildikten sonra 2. MC'nin zam ve zulümleri örnekleri ile halka anlatılmış, gerçek kurtuluşun Vatan Partisinde örgütlenmekle olabileceği Vatan Partisi'nin program ve politikasının halkın biricik kurtuluş yolu olduğu söylenmiştir.

İzmir'de Çamdibi, Yeşilyurt ve Gültepe'de yapılan bu «zama zulme karşı uyanış» toplantılarının esas konusunu 2. MC ve yeni CHP koalisyonu teşkil etmiştir.

CHP koalisyonu konusunda her şeyden önce bu hükümetin kuruluş biçimi ele alınmış, hükümeti oluşturanların sınıfsal özleri ve temsil ettikleri zümreler anlatılmıştır. Daha sonra ise, bu hükümetin programı ve halka neler vermeyi vaat ettiği üzerinde konuşulmuştur.

VP İzmir İl Örgütünün düzenlediği bu dört toplantının esas özelliği, Türkiye'nin bugün içinde bulunduğu ekonomik - politik krizin anlatılması, buhran dönemi ve bu dönemin nasıl nereye varacağının tartı-

(Devamı 3. Sayfada)

İŞÇİ GÖZÜYLE

Vergi şampiyonu kim?

İstanbul Tiracet Odası her yıl en çok vergi veren kapitalisti tesbit eder ve ona altın madalya verir. Finans-kapital basını da *«vergi şampiyonu»* nun poz poz resimlerini, röportajlarını yayınlar.

Bütün bu reklamların bir tek amacı vardır. Zenginlerin vergi verdiği yalanını fakir halka yutturmak. Bütün bu reklamlarla işçilere, köylülere: «işte çok kazanan çok vergi veriyor» deniyor.

Türkiye'de zengin vergi vermez. Türkiye'nin bir tek vergi rekortmeni vardır: İşçi Ahmed. Onu, Memur Mehmet ve Köylü Ali izler. Halktan nasıl vergi alındığını, zenginlerden, parababalarından nasıl vergi alınmadığını, hatta parababalarının devletten *«Vergi İadesi», «Teşvik Tedbiri»* namlarını altında *«diş kirası»* aldıklarına kısaca değinelim.

Türkiye'nin bütçe gelirinin yarısı *Vasıtalı Vergidir*. Yani yemeğimizdeki tuzdan, sırtımızdaki bezden alınan vergi. Bu vasıtalı verginin bütün yükü halkın sırtındadır. Görüldüğü gibi yoksul işçi Ahmet, Memur Mehmet ve Köylü Ali'den bütçenin yarısı kadar vergi alınmış olur. Bu yılın bütçesi 260 Milyar olduğuna göre ilk elde 130 milyar vergiyi yoksul Ahmet, Mehmet, Ali ödemiş olur.

Türkiye'nin bütçesi her yıl çok miktarda açık verir. *Açık bütçe* neyle kapanır ya *devlet borcu* ile, ya *karşılıksız para basarak.* Zaten Devlet borcu da döner dolaşır para basmaya dayanır. Buna Enflasyon deniyor. Enflasyon yani hayat pahalılığı: Fakiri daha fakir, zengini daha zengin yapar. *Enflasyon da bir tür vergidir.* Hem de hiç bir kanuna dayanmadan zorla alınan bir vergi. Tabi o yıl bütçe açığı ne kadarsa enflasyon yoluyla emekçi halktan o kadar vergi alınmış olur. Maliye bakanı bu yıl Bütçe'nin 40-50 milyar açık vereceğini söyledi. Yani enflasyon yoluyla 40-50 milyar daha fakir halktan gayrı kanuni ve zorla vergi alınacak demektir.

Bütçenin geri kalanı da *gelirlerden alınan vergidir.* Bu verginin yüzde 60 ını işçinin, memurun ücretinden maaşından peşin peşin kesilen vergiler oluşturur. Geriye kalır yüzde kırk. Yani elli milyar lira kadar bir şey. Bari zenginler bu kadarcık vergi verseler. Ne gezer. Bu elli milyarın da yarısına yakınını küçük esnaftan zanaatkardan alınan vergi oluşturur. Diyelim ki milyanerlerin payına 25-30 milyar kaldı. Bari bu kadarcık vergi verseler. Onu da vermezler.

İşçiden, memurdan vergi daha para eline geçmeden kesilir. Ama zenginden öyle değil. Zengin yıl sonunda keyfinin istediği kâr gösterebilir. Gösterdiği kâr üzerinden vergi ertesi yıl üç taksitte alınır. Diyelim ki bütün zenginlerin gösterdiği kârlardan geçen yıl hesabına 30 milyar lira vergi almak icap etmiş olsun. Geçen yıl paranın değeri yüzde elli düştü. Bu durumda zenginin verdiği vergi gerçekte 15 milyar lira olacaktır. Bari 15 milyar lira verseler. Onu da vermezler. Bu parayı üç taksitte vereceklerinden ve bu para mali işlemler dışı da kaldığından bu parayı her alanda işletip, Türkiye gibi, vurgunculuğun hava oyununun, sömürünün yüzde 100 den aşağı kâr bırakmadığı bir ülkede verecekleri 15 milyarı da taksitler boyunca işleterek bir 15 milyar daha kâr ederler. Böylece vergiyi bedavaya mal ederler.

Bu kadarla kalsalar gene iyi. İhracat yaparlar vergi iadesi alırlar, yatırım yaparlar: Yatırım indirimi alırlar; bu gibi yollarla da milyarlarca lirayı diş kirası olarak cebellezi ederler.

Şimdi bilmem hangi milyarderin «Vergi şampiyonu» olduğuna dair haberlerin nasıl bir yutturmaca olduğu anlaşılıyor mu? Türkiye'de bir tek «Vergi Şampiyonu» vardır. İşçi Ahmet. İşçi Ahmet'e: Altın, Memur Mehmet'e: Gümüş, Köylü Aliye: Bronz madalya takacak yok mu?

EGEMENLİK KİMİN?

Anayasa'da da, Türkiye Büyük Millet Meclisi salonunda da şu sözler kazılıdır: *«Hakimiyet kayıtsız şartsız milletindir».*

Bu büyük bir yalandır. Biz gerçeği yansıtan şu sözlerin eskisinin yerini alması gerektiğini düşünüyoruz: *HAKİMİYET KAYITSIZ ŞARTSIZ İMF'NİNDİR...*

ENFLASYON VE ÜCRETLER

İşveren sınıfının sürekli işlediği bir önerme vardır. İşçi ücretlerindeki artış enflasyona yol açar. Bu günlerde özellikle bu sözlerin sık sık tekrarlandığını ve bu sözlere dayanarak şu türden pratik tedbirlerin gündeme getirildiğini görüyoruz. Ücretlerdeki artış enflasyona yol açtığına göre, ekonomik bunalımdan çıkabilmek için —İMF'nin de önerdiği gibi— enflasyonu önlemek, onun için de ÜCRETLERİ DONDURMAK gerekmektedir.

Bu tedbirlerin iç yüzünü anlamak için kısaca ücretlerdeki artışın enflasyona yol açıp açmadığını görelim.

Ücret artışı, toplumsal hasılanın sömürülenlerle sömürenler arasında bölüşümü oranını değişikliğe uğratır. Yaratılan değerlerin kitlesini bir değişikliğe uğratmaz. İşçi ücretinin artışı, kapitalistin el koyduğu artı değerin azalışı demektir.

Şu halde enflasyona yol açan ücretlerdeki artış değil, kapitalistlerin daha az sömürüye razı olmamalarıdır.

Bu durumda parababalarının dillerinden düşürmediği, ücretlerdeki artışın enflasyona yol açacağı iddiası halka yönelmiş açıktan bir tehdittir. Yani onlar halka: «Ücretleri arttırmağa kalkarsanız, biz de sizi pahalılık cehenneminde kebap ederiz. Onun için uslu uslu oturun, hakkınıza razı olun, sosyalistlerin sömürüldüğünüzü söylemelerine sakın aldanıp onların peşinden gitmeyin» diyorlar. Parababalarının bu tehditlerine kulak asmazsak ücretleri zorla dondurmağa çalışacaklar. Şimdiden bunun hesabını yapıyorlar.

Sosyalist

DÜŞÜNCE ve DAVRANIŞ GAZETESİ

Haftalık Siyasî Gazete (Şimdilik 15 Günde Bir Çıkar) / Sahibi : Yaşar Yuva / Sorumlu Müdür : Mehmet Akyol / Adres : Nuruosmaniye Cad. Garant İş Hanı No: 36 - 2/7 / Dizgi - Baskı : Murat Matbaacılık Koll. Şti. Tel : 27 45 71 / Son Baskı Tarihi : 8 Mart 1978 / Abone Şartları : 6 Aylık 36 TL., Yılık 72 TL.